

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13/2567

ศาลจังหวัดสกลนคร ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองอุดรธานี ศาลผู้รับความเห็น นาย ช. ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน โจทก์ กรมทางหลวง จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ กรมทางหลวง จำเลย เป็นส่วนราชการ มีฐานะเป็นกรมในสังกัดกระทรวงคมนาคมตามมาตรา 21 (6) แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 จึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และโดยที่กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม พ.ศ. 2558 ข้อ 2 กำหนดให้กรมทางหลวง มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านทางหลวง การก่อสร้างและบำรุงรักษาทางหลวงให้มีโครงข่ายทางหลวงที่สมบูรณ์ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศและเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวก รวดเร็ว และปลอดภัยในการเดินทาง จึงเป็นกรณีที่มีกฎหมายกำหนดหน้าที่ของจำเลย ประกอบกับพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535 มาตรา 4 ก็ได้นิยามคำว่า ทางหลวง หมายความว่า ทางหรือถนนซึ่งจัดไว้เพื่อประโยชน์ในการจราจรสาธารณะทางบก... และหมายความรวมถึง...ป้ายจราจร เครื่องหมายจราจร เครื่องหมายสัญญาณ เครื่องสัญญาณไฟฟ้า เครื่องแสดงสัญญาณที่จอดรถ ที่พักคนโดยสาร ที่พักริมทาง เรือหรือพาหนะสำหรับขนส่งข้ามฟาก ท่าเรือสำหรับขึ้นหรือลงรถ และอาคารหรือสิ่งอื่นอันเป็นอุปกรณ์งานทางบรรดาที่มีอยู่หรือที่ได้จัดไว้ในเขตทางหลวงเพื่อประโยชน์แก่งานทางหรือผู้ใช้ทางหลวงนั้นด้วย เมื่อคดีนี้โจทก์ทั้งสองฟ้องเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิด โดยอ้างว่าเจ้าหน้าที่ของจำเลยละเลยต่อหน้าที่เกี่ยวกับการบำรุงรักษาทางหลวงให้ประชาชนได้รับความสะดวก และปลอดภัยในการเดินทาง โดยในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ได้รับแจ้งเหตุคราบน้ำมันหล่อลื่นรั่วไหลแล้ว ไม่รีบดำเนินการปิดกั้นช่องการจราจรในที่เกิดเหตุด้วยสัญลักษณ์ใด เพื่อให้ผู้ที่สัญจรบนทางหลวงแผ่นดินทราบ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงไม่ขับเข้าไปในช่องทางเดินรถที่มีคราบน้ำมันรั่วไหล อันเป็นเหตุให้โจทก์ที่ 1 ขับรถเข้าไปในบริเวณดังกล่าวเสียการควบคุมรถยนต์ และเสียหลักพลิกคว่ำออกไปข้างทาง และเฉี่ยวชนเจ้าหน้าที่ของจำเลยกับทำให้โจทก์ที่ 1 ได้รับบาดเจ็บ และรถยนต์ของโจทก์ที่ 2 ได้รับความเสียหาย คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/13/2567>